

Klierikas Tadas M., II k.

Dviračių žygis „Judėk su malda“

Siekiant susigrąžinti tarpukaryje turėtą Nepriklausomybę ir minint 50-ąsias Molotovo-Ribentropo pakto pasirašymo metines, 1989 m. rugpjūčio 23 d. Lietuvos, Latvijos ir Estijos gyventojai organizavo masinę demonstraciją – susikabino rankomis. Gyva iš žmonių sudaryta 600 kilometrų ilgio grandinė driekėsi nuo Vilniaus iki pat Talino (per visas Baltijos valstybių sostines). Ši taiki demonstracija atkreipė viso pasaulio dėmesį. Slapto Molotovo-Ribentropo pakto nutarimo pasmerkimas ir gyva žmonių grandinė, nusidriekusi nuo Vilniaus iki Talino, skelbė apie Estijos, Latvijos ir Lietuvos troškimą atkurti Nepriklausomybę, kuri jau po metų buvo galutinai pasiekta.

Šio „Baltijos kelio“ atminimui buvo suorganizuotas dviračių žygis „Judėk su malda“. Apie šį įvykį sužinojau dar gegužės mėnesį iš klieriko Dovydo ir nusprendžiau jame dalyvauti. Kai parvažiavau į namus, iškart ėmiau ruoštis šiam žygiui: beveik kasdien bėgiojau mokyklos

stadione, dviračiu važinėčiau ilgesnius atstumus.

Birželio 11-12 dienomis vyko bandomasis dviračių žygis Alytus-Meteliai. Per šias dienas numynėme apie 150 kilometrų, sutikau daug gerų žmonių ir savanorių. Birželio 11-osios vakare koncertavo kunigų repo grupė „Juoda-balta“, buvo diskoteka... Sekmadienio rytą patraukėme Alytaus link.

Pagalčiau atėjo ilgai lauktoji birželio 27-oji, tai yra žygio pradžios diena. Žygio organizatorius ir kiti alytiškiai po pietų pasiekė Vilnių, tiksliau sakant mūsų seminariją. Pernakvoję seminarijoje, rytą dviračių vairus pasukome Anykščių pusėn. Maždaug 100-o kilometrų atstumas pirmąją kelionės dieną man pasirodė nelengvai įveikiamas juolab, kad įvažiavus į Anykščių rajoną, mus pasitiko vingiuotas kelias ir linksmieji kalneliai. Šiaip ne taip pasiekėme Anykščius. Čia aplankėme „Laimės žiburį“, kurio viršūnėje yra garsaus lietuvių rašytojo J. Biliūno kapas.

Vakare užsukome prie žymiausio Anykščių simbolio – Puntuko akmens.

Kitą dieną mūsų vėl laukė maždaug 100-to kilometrų atstumas iki Biržų. Čia aplankėme Biržų pilį ir joje esantį didžiulį muziejų, o apsistojome Kauno Kunigų Seminarijos klieriko Gedimino namuose, kur mus labai sveitingai priėmė jo mama. Dar kitą dieną dviračių vairus nukreipėme link Latvijos sostinės. Atvažiavę į Rygą, čia praleidome keletą dienų. Aplankėme nuostabų Rygos senamiestį, Rygos automobilių muziejų, vaikščiojom ir važinėjom po naktinę Latvijos sostinę. Nakvojome Rygos Katalikų gimnazijos patalpose.

Kitą rytą patraukėme į Salacgrivą. Vakare čia mus pirmą ir vienintelį kartą viso žygio metu užklupo lietus. Pernakvoję Salacgrivos stovyklavietėje, rytojaus dieną pajudėjome Estijos link. Numynę beveik 100-tą kilometrų, pasiekėme Parnu miestelį. Čia mane labai nustebino sekli Baltijos jūros įlanka ir labai šiltas jos vanduo. Visai nesunkiai nuplaukiau iki pat jūros plūduru. Kai reikėjo išvažiuoti iš Parnu, man buvo šiek tiek gaila palikti šį jaukų ir malonų Estijos miestą.

Kitą dieną mynėme į Marijamą. Pernakvoję važiuojame mūsų kelionės tikslo link – į Taliną. Liepos 6 dieną 21 val. atvykę į Taliną, sugiedojome Tautišką giesmę. Estijos sostinėje praleidome keletą dienų. Apžiūrėjome gražų Talino senamiestį, aplankėm keletą muziejų, taip pat nepraleidome progos atsivėsinti Baltijos jūroje. Taline apsistojome vienos katalikų bažnyčios rūsyje, kur buvo ne itin šilta šiltomis vasaros dienomis.

Šį dviračių žygį vertinu kaip naudingą ir gerai pavykusį, nes susipažinau su geru kunigu Miroslavu, kuris organizavo šį žygį, su keletu gerų ir protingų jaunų žmonių,

įgijau naujos patirties. Viso žygio metu kasdien šventėme Eucharistiją, neapleidome Liturginių valandų ir Gailėstinumo vainikėlio maldos.

Kelionės metu neišvengėme įvairių smulkių incidentų, tačiau svarbiausia, kad pasiekėme savo tikslą – paskartojome 1989 m. vykusio Baltijos kelio maršrutą.

Klierikas Andrej S., III k.

Visi keliai veda į Romą

Italija... kiek daug minčių mums kyla vos tik pamiršus šią šalį. Ši valstybė dažnai asocijuojasi su nepamirštamomis atostogomis Venecijoje, apsilankymu Romoje, pasivaikščiavimu bei apsipirkimu Milano centre. Bažnyčių, vienuolynų, architektūrinių paminklų lankymas—visa tai, dėl ko žmonės dažniausiai važiuoja svetur. Visoje Italijoje nuo senovės iki mūsų dienų išlikę daug tradicijų: tai—metinės šventės, karnavalai, spalvingos eisenos, iki paryčių skambanti muzika bei šokiai gatvėse.

Italija yra puiki šalis ne tik piligriminėms kelionėms, bet ir poilsiui. Jei nevalgei makaronų ar picos, neragavai gero vyno arba ankstyvą rytą negėrei kavos, tuomet negali teigti, kad buvai Italijoje, nes maisto papročiai yra dalis Italijos istorijos bei jos kultūros. Kas buvo apsilankęs šioje šalyje, tas supras, jei pasakysiu, kad pirmoji meilė Romos miestui neišblėsta visa gyvenimą, nesvarbu kaip bemylėtum savo gimtąjį miestą - ROMOS nepamirši. Kas žino, tikriausiai ne veltui sakoma, jog „visi keliai veda į Romą“.

Šiame saulėtame krašte teko pabuvoti ir man. Lėpinau save skanumynais, pažinau skirtingas Italijos kultūras bei išgirdau iš senolių daug gyvenimo istorijų. Iš pradžių buvo sunku suprasti italus, tačiau gyvendamas tarp jų ir girdėdamas juos kalbant tik itališkai, išmokau dažniausiai naudojamų gestų. Tada tapo lengviau suvokti apie ką gi jie taip karštai diskutuoja gatvėse, bare, prie rytinio kavos puodelio. Savo kalbos žinias tikrinau atsižvelgdamas į

vietinio parapijos klebono pamokslą. Pirmosiomis dienomis galėdavau suprasti labai nedaug, tačiau po kelių mėnesių jau galėjau suprasti esminę kunigo homilijos mintį.

Savo dienas praleidau krikščioniškoje Arkos bendruomenėje, kurioje gyvena ir dirba neįgalūs žmonės — mūsų sesės ir broliai, kurie yra šiek tiek kitokie nei mes bei reikalauja daugiau dėmesio ir rūpestingumo. Visgi turiu paminėti, kad jie yra labai savarankiški, unikalūs ir nesijaučia kitokiais. Jiems svetimas melas, pavydas, jie pasitinka kiekvieną dieną su šypsena laukdami vakaro, kad galėtų pasidalinti praėjusia diena su tuo, kas yra šalia. Tas bendravimo besąlygiškumas ir laisvumas, jaučiant, jog jie yra mano draugai, man buvo tikra meilės mokykla.

Arkos bendruomenėje diena prasidėdavo malda, skaitydavome tos dienos Evangeliją, daug giedodavome, o taip pat meldėme Dievą, kad duotų jėgų ir suteiktų reikalingų malonių gyvenant kartu. Džiaugsmą ir liūdesį, skausmą ir nerimą, nesėkmes ir sėkmes—viską pavesdavom gerajam Dievui, kartu adorodami Švenčiausiąjį Sakramentą. Susirinkus visai bendruomenei švęsdavome sekmadienio šv. Mišias.

Taip pat palydėti juos į parduotuvę, aplankyti jų draugus, šeimas, sudalyvauti kultūriniuose renginiuose. Daugelis šių dalykų man buvo naujovė, kadangi buvau įpratęs visur eiti vienas arba su draugais, o čia turėjau išmokti mąstyti už du...

Bendruomenėje man patiko tai, kad sutrikusio intelekto asmenys yra priimami tokie, kokie jie yra. Jų liga nėra slopinama vaistais. Pa-

dedant psichiatruvi ar psichologui, stengiamasi pažinti žmogų, suprasti jį ir tik tada jam padėti – būtent to mes ir buvome mokomi. Moderatorių bendradarbiavimas grupėje palengvindavo kiekvieno iš mūsų darbą ir suteikdavo jėgų geriau jį atlikti, bendruomeninis atvirumas ir pasitikėjimas teikė džiaugsmą.

Eucharistijos pamaldų metu meldėmės už draugus, šeimas, pavesdavom Dievui kasdienius rūpesčius, prašydavome sugebėjimo neprisiršti prie nereikalingų dalykų, atsakyti patogumų ir patarnauti vieni kitiems. Jeigu ne Dievo malonė, kas žino, ar būčiau sugebėjęs atsiverti bendruomenei bei savanoriauti, padėti kitiems.

Mūsų moderatorių—uždavinys buvo toks: gyventi kartu su neįgaliaisiais, palengvinti jų kasdienybę, padėti jiems tvarkyti namus, kartu gaminti maistą, pavalgius suplauti indus.

Klierikas Egidijus T., VI k.

Pilgriminė kelionė į Žemaičių Kalvariją

Prasidėjo dar vieni studijų metai - dar vieni metai pasirengti kunigystei. Nueita dar viena piligrimystė į dar vieną šventovę. Taigi didžiajai klierikų daliai kai kurie dalykai atliekami jau ne pirmą kartą, tačiau vis naujai. Nauja intencija bei praturtinta patirtimi. Šį kartą piligrimystė nuvedė seminaristus į Žemaičių Kalvariją, į kurios šventovę savo maldų sudėti prie malonėmis garsaus Dievo Motinos paveikslo keliauja ne tik Žemaitija, bet ir visa Lietuva.

Prieš išvykstant į Žemaitiją, visi išklaušė įvado į piligrimystę, kurį skaitė propedeutinio kurso ugdytojas. Diak. Mozė priminė piligrimystės prigimtį ir reikšmę, atrandamą Biblijoje, taip pat ragino naujai pažvelgti į savo vasaros patirtis ir jas apmąstyti. Įvade nuskambėjo nemažai įdomių minčių, kurios turėjo padėti seminaristams piligrimystės metu. Taip pat buvo kalbėta apie svarbą turėti kelionės intenciją, kuri reikalinga bet kuriam žmogaus veiksmui, o ypač piligrimystei. Įvado pabaigoje buvo priminta, kad pati svarbiausia ir sunkiausia piligri-

mystė – tai piligrimystė iš žmogaus proto į širdį. Ši dvasios tėvo mintis nusako kiekvieno krikščionio tapatybę: tikėjimo žmogus turi keliauti nuo teologinių žinių prie išgyvento tikėjimo. Apaštalas Paulius laiške Romiečiams šitaip rašo: „širdimi priimtas tikėjimas veda į teisumą, o lūpomis išpažintas – į išganymą“ (Rom 10, 10).

Pilgriminę kelionę pradėjome gražiaiame Žemaitijos kaime—Alsėdžiuose. Vietos klebono svetingai sutikti, klierikai buvo palaiminti ir išlydėti į pilgriminį žygį. Dulkėtu kaimo žvyrkeliu nukeliavome daugiau kaip dešimt kilometrų.

Toji piligrimystė sukėlė gražią aliuziją į krikščionio gyvenimo kelionę. Skambančios giesmės atkreipdavo vietos gyventojų dėmesį, o bendra malda ne vien pakelėje dirbusį kaimo žmogų, paskatino pakelti akis ir padaryti kryžiaus ženklą.

Duobėtas kelias, pravažiuojančio automobilio sukeltos dulkės, lietus ir nuospaudos ant kojų kreipė mintis link Kristaus. Tik Kristuje galima surasti daugelio dalykų prasmę ir išvysti kai kurių dalykų visišką beprasmybę.

Žvyrkelis vertė kiekvieną piligrimą kartą nuo karto stabtelėti ir iškratyti akmenukus iš apavo. Toks vaizdas visuomet primindavo apie žmogui reikalingą stabtelėjimą, kad jis apsivalytų nuo kasdienybėje besikaupiančių dulkių ir šiukšlių, kurios renkasi gimtosios nuodėmės pažeistame žmogiškos prigimties apave.

Vingis po vingio ir staiga išvydome didingus bazilikos bokštus, iškilmingai skambinant varpais. Miestelio prieigose pasitiko Telšių seminarijos rektorius, kartu su ugdytoju bei keliais seminaristais. Priėmę palaiminimą Šv. Kryžiaus relikvija, visi patraukėme į baziliką, kur skambėjo ne tik varpai bet ir pagal seną tradiciją – būgnų dūžiai.

Trumpai pasimeldus prie *Krikščioniškų šeimų Dievo Motinos* paveikslu, visi išėjome giedoti *Kalvarijos kalnų*.

Padedant vietos kunigams ir klierikams, giedojome maldas, kurios šiandienos tikinčiuosius pasiekė iš XVII a. Kun. A. Sabaliauskas kiekvienoje Kryžiaus kelio stotyje įpindavo tam tikrus Lietuvos arba to kaimo istorijai svarbius faktus ir įvykius. Sužinojome, kad lietuviškos spaudos draudimo metais vienoje iš koplyčių po altoriumi buvusi spaudos slėptuvė. Kita koplyčia stovinti ant kalvos, kur kunigaikščio Vytauto laikais vyko masinis žemaičių krikštijimas, kurio jubiliejui dabar ruošiasi visa Žemaitija. Po *Kalvarijos kalnų*, susitikime su Telšių vyskupu J. Boruta nuskambėjo dar gana daug istorijos apie Žemaičių Kalvariją ir apie malonėmis garsėjantį Švč. Mergelės Marijos paveikslą. Istoriniame kontekste vyskupas išryškino Dievo veikimą ir šios šventovės reikšmę tikintiesiems. Ganytojas paminėjo, kad *Kalvarijos kalnų* apmąstymas yra tarsi rekollekcijos. Nors šis kopimas į kalnus ir nusileidimas į pakalnes nėra iš tolo negali priminti

Jeruzalės apylinkių, tačiau įsigilinimas į tekstus bei Kristaus patirtas kančias, veda į Prisikėlimo, kuriam mes esame pašaukti apmąstymą.

Nors toji diena seminaristams ir prailgo, bet vėlai vakare visi dar suklupo adoracijos maldai. Prie eucharistinio Jėzaus buvo atneštas ne tik dienos nuovargis, bet ir slapčiausios intencijos, pasiryžimai ateinantiesiems metams bei padėkos už vasaros darbus.

Kitą dieną klierikai susipažino su bazilikos istorija, kurią pristatė kun. A. Sabaliauskas. Pašnekovas aprodė šventovę bei papasakojo ne vieną nuotaikingą atsitikimą. Taigi atsisveikinę su svetingąja Žemaičių Kalvarija, išvykome į Laukuvą.

Laukuvos bažnyčioje su vietiniais tikinčiaisiais šventėme Mišių auką, kuriai vadovavo naujasis seminarijos dvasios tėvas kun. Stasys Kazėnas SJ. Savo homilijoje tėvas Stasys provokuojančiai klausė ar tikrai lengva tikėti tokiu Kristumi, kurį surandame Evangelijoje. Šis Kristus yra tikrasis kunigas ir Jis kviečia mus kunigiškam gyvenimui.

Po Šv. Mišių, visiėjome pasimelsti prie šviesios atminties prel. A. Rubšio kapo. Gal tai ir sutapimas, kad šiemet besirengdami naujiems akademiniam metams aplankėme ilgamečio Vilniaus seminarijos dėstytojo tėviškę ir amžino poilsio vietą. Lygiai prieš 60 metų prel. A. Rubšys baigė studijas Romos popiežiniaime Grigaliaus universitete ir

vasarą, atlikęs pirmąją apžvalginę archeologinę kelionę Artimuosiuose Rytuose, išvyko į JAV, kur San Diego kunigų seminarijoje pradėjo dėstytojo darbą.

Šį ir kitus nusipelnčius kunigus didiems darbams kitados paskatino neeilinių kunigų pavyzdžiai. Tad ir mes šiuos metus pradedame žvelgdami į prelado pavyzdį bei į prieš 25-ius metus palaimintu paskelbto arkivyskupo J. Matulaičio gyvenimą.

Taigi ši piligrimystė buvo dar viena galimybė mokintis išeiti iš savęs, eiti kito link ir ieškoti deramų bendrakeivių, kurie padėtų mums neišklysti iš pasirinktos tarnystės kelio.

Klierikas Ronald K., VI k.

Pilgriminis žygis į Trakus

Kiekvieno iš mūsų gyvenimą nuolat lydi įvairios patirtys, kurių dėka augame bendravime, mokomės pasirinkti teisingus gyvenimo sprendimus ir kurti teisingą santykį su šalia esančiais žmonėmis. Visos patirtys paliečia ne tik išorinį, bet ir vidinį – dvasinį gyvenimą, kuria-

me nuolat keliaujame ieškodami Dievo.

Stebėdamas aplinką, kurioje gyvename, matau vis daugiau jaunų žmonių, kurie su drąsa ir jaunatvišku užsidegimu, žengdami per kasdienio gyvenimo sunkumus, įvairiais būdais ieško Dievo kaip tikros Tiesos, Kelio ir Gyvenimo šaltinio, o taip pat – Gyvojo Asmens, kuris galėtų užpildyti dvasinę širdies tuštumą ir kviešti į meilės ir nuoširdaus tikėjimo santykį. Gyvojo Dievo Gailėstingumo patirtis jaunam žmogui suteikia ne tik ypatingą tikėjimo džiaugsmą, bet ir kviečia keisti savo gyvenimą atsigręžiant į Dievą, atsiveriant Jo malonei ir tikėjimo darbais liudijant Jo Meilę kiekvienam sutiktam žmogui.

Piligriminiuose žygiuose dalyvavau daug kartų ir, yra įdomu, jog kiekvieną pilgriminę kelionę lydėjo skirtingas kelias, žmonės, iššūkiai, išgyvenimai ir maldos intencijos, visuomet išlikdavo troškimas sutikti Gyvąjį Dievą, noras patirti Jo buvimą savo kasdienybėje... „Teesie“ redaktoriaus paprašytas pasidalinti apie neseniai įvykusio jaunimo pilgriminio žygio „Aušros Vartai – Lentvaris – Trakai“ įspūdžius, nemažai galvojau, kaip pasidalinti patirtimi, kuri yra ne tik išorinė bet ir vidinė, dvasinė – gimstanti pirmiausia piligrimo širdyje... Todėl nenoriu atpasakoti pilgriminio žygio maršruto, dienotvarkės, ir kitų organizacinių dalykų (tuo labiau, jog tai yra žinoma

visiems dalyvavusiems žygyje), tačiau noriu pasidalinti vidiniu pilgrimmystės išgyvenimu – keliomis mintimis, kurios mane labiausiai palietė žygio metu.

Ruošdamasis šiam įvykiui ir spėliodamas kokie iššūkiai gali manęs laukti ilgoje kelionėje, pagalvodavau ir apie tai, jog šiais laikais ne kiekvienas jaunas žmogus nori pasirinkti tokį maldos ir pasiaukojančio ėjimo kelią. Dažnai klausdavau savęs „kodėl“? Manau, kad tikrasis atsakymas slypi žmogaus intencijoje, kuri paskatina pilgrimmystei arba atvirkščiai – paverčia pilgriminį žygį eiliniu „turistiniu ėjimu“. Dažnai įvairiuose renginiuose norisi dalyvauti dėl geros kompanijos, linksmo laiko praleidimo arba paprasčiausiai dėl neturėjimo ką veikti... Taigi, kaip bus ši kartą? Matydamas gausų jaunimo būrį, susirinkusį prie Aušros Vartų koplyčios, bandžiau įsivaizduoti, su kokiomis mintimis jauni žmonės pasiryžta pėsčiomis įveikti apie 35 kilometrus kelio melddamiesi, pasitikėdami Dievo vedimu, o taip pat patirdami įvairius fizinius sunkumus. Pilgriminio žygio metu, matant daug jaunų žmonių, kurie su šypsena ir džiaugsmu akyse nebijo liudyti Dievo Meilės kelyje sutiktiems žmonėms, mokuodami, sveikindami, bendraudami, šlovindami Dievą giesmėmis ir dalindamiesi tikėjimu per tarpusavio bendravimą – visa tai tapo man ne tik regimu Dievo malonės ženklu, bet ir gražiu liudijimu, jog šis pilgriminis žygis buvo ne vien ilgas pėsčiomis praeitas kelias, bet pirmiausia ypatinga erdvė, kurioje Dievas įvairiais būdais visų pirmiausia ieško manęs, nori mane užkalbinti, kviešti į dar atviresnį meilės santykį ir visišką atsivėrimą Jo Malonei. Žygio kelias nuolat buvo ženklinamas malda: giesmėmis, rožiniu, adoracija, Susitaikinimo sakramentu ir tyla, kuri man tapo pagalba apmąstant Dievo Malonės veikimą mano gyvenime ir laisvą atsiliepimą į Dievo kvietimą priimti ir vykdyti Jo valią. Manau, jog neatsitiktinai žygį lydėjo Šv. Rašto žodžiai: „Būkite gailėstingi, kaip ir jūsų Tėvas gailėstingas“, nes pilgriminės kelionės laikas man buvo pilnas įvairių progų liudyti Dievo Gailėstingumą šalia esantiems žmonėms: išklausant juos, kartu ieškant atsakymo į gyvenimo klausimus, kalbant apie atleidimo svarbą ir tokiu būdu per paprastus kasdienio gyvenimo dalykus išgyvenant tikėjimo bendrystės patirtį ir iš naujo atrandant Dievo Meilę.

Taip pat daugelis nuoširdžių liudijimų, ypač įvairias priklausomybes turinčių žmonių liudijimai, leido ne tik išgirsti, bet ir apmąstyti gydančią Dievo malonės veikimą žmoguje, kuris atranda pasitikėjimo kelią vedantį į meilę Dievui, leidžiančią suprasti, jog Dievo Gailestingumas yra beribis, skirtas kiekvienam žmogui, perkeičiantis ir mane, jeigu visa širdimi priimu Dievą į savo gyvenimą.

Kaip jau minėjau, piligriminis žygis – tai kelionė, kuri primena kiekvieno iš mūsų gyvenimo kelią link Dievo. Tačiau ši kelionė nėra individuali, joje einame visi kartu. Daugelis žmonių šiame piligriminiame žygyje man buvo nepažįstami, tačiau įvairūs piligriminio žygio momentai man suteikė progą užkalbinti šalia einančių žmonių, susipažinti, kartu pasimelsti, pasidalinti gera nuotaika, sumuštiniais ir skėčiu, kai netikėtai užklupdavo lietus... Visos šios akimirkos man leido suprasti, jog piligrimystė yra žymiai daugiau negu vien tik ėjimas kartu, tai yra pirmiausia tikėjimo kelionė kartu su Jėzumi, aukojant Jam visus patirtus sunkumus, žmones ir maldos intenciją, su kuria pradėjau piligriminį žygį. Eidamas piligriminiu keliu, neretai prisimindavau Šv. Rašto scenas, kurios vaizdingai bylojo apie keliaujančią Jėzų: mokantį, gydančią ir skelbiančią Gerąją Naujieną. Tuo metu suvokiau, jog piligrimo kelias yra ir Jėzaus mokinio kelias – tai yra pasitikėjimo Dievu, išstvermingumo, tikėjimo, atsidavimo ir pasiaukojimo kelias – kitaip tariant, visa tai ką išgyveno apaštalai būdami kartu su Jėzumi. Šis kelias turi aiškų tikslą. Prisiminkime biblinį Jėzaus susitikimą su dviem mokiniais keliaujančiais į Emauso miestą: po ilgos kelionės Jėzus pasiliko su jais, „laužė duoną“ ir „tada atsivėrė jiems akys“... Taigi, susitikimas su Dievu nėra įmanomas be ėjimo, keliavimo link Jo, suvokimo, kaip besąlygiškai ir ištikimai Jis mane myli, jog pasiryžo atiduoti savo gyvybę už mane, tam kad būčiau laimingas ir nebūčiau nuodėmės vergas. Dievas mane atpirko, kad galėčiau keliauti link Jo – todėl gyvenimo kelionė įgauna ypatingą prasmę ir parodo koks yra tikrasis žmogaus pašaukimas. Tik nuėję ilgą tikėjimo kelią Emauso mokiniai atpažino, kas iš tiesų yra Jėzus...

Manau, jog piligriminio žygio metu panašiai nutiko ir mums: po visos dienos intensyvaus ėjimo pasiekėme tikslą – Trakų Švenčiausios Mergelės Marijos Apsilankymo bažnyčią, kurioje visi kartu šventėme Eucharistiją, džiaugdamiesi ir dėkodami Dievui už piligrimystės patirtį. Sunku žodžiais aprašyti džiaugsmą to jaunimo, kuris išstvermingai žengė ilgu ir sunkiu keliu, meldama-

sis, nešdamas Dievui įvairias intencijas ir visą kelią liudydamas, jog nuoširdus tikėjimas yra gyvas ir perkeičiantis kiekvieno žmogaus gyvenimą. Eucharistijos auka dar kartą mus suvienijo, ir nors kūnas jau jautė nuovargį, širdis džiaugėsi susitikimu su Jėzumi...

Šio piligriminio žygio metu, Dievas man leido suprasti, jog mūsų tikėjimo kelionėje nesame vieni, keliaujame kartu su Dievu ir kitais žmonėmis. Manau, kad ypač šiais laikais yra labai svarbu dalintis tikėjimo patirtimi, nes kiekvienas pasidalinimas ne tik stiprina tarpusavio bendrystę, bet ir praturtina žmones. Visa tai suteikia didelį džiaugsmą, leidžia pajusti Dievo meilę skirtą kiekvienam žmogui. Nors kartu praleidome tik vieną dieną, vis dėl to kartu nuėjome ilgą maldos ir vienybės kelią, kuriame dar kartą išgyvenau tai, ką Jėzus kalba Evangelijoje: „kur du ar trys susirenka mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų“. Jėzus lydėjo mus nuolat: piligriminio žygio pradžioje, ilgame kelyje, adoracijoje, tyloje, ir taip pat vakare, kai kartu džiaugėmės nueitu keliu ir pasiektu tikslu. Mane maloniai nustebino linksma piligriminio žygio vakaro programa, kurios metu jauni žmonės, sukorę ilgą ir varginantį kelią, nuoširdžiai džiaugėsi ir netgi atrado savyje jėgų šokti skambant liaudies šokių muzikai.

Šiandien, prisimindamas linksmas ir prasmingas piligriminio žygio akimirkas suprantu, kad tai buvo ypatinga Dievo dovana man ir visiems žmonėms, kurie dalyvavo šiame žygyje. Esu labai dėkingas Dievui už tas visas akimirkas, kurios man leido vis giliau išgyventi piligrimystę ir taip augti tikėjime, meilėje Dievui ir šalia esantiems žmonėms. Jeigu šiandien kas nors manęs paklaustų, ką man suteikė arba ko išmokė ši piligrimystė, tikriausiai atsakyčiau viena paprasta mintimi: „ištikimo ėjimo su Dievu“. Juk Dievas pirmasis keliauja link kiekvieno iš mūsų, o susitikęs su žmogumi, apsigyvena žmogaus širdyje perkeisdamas visą jo gyvenimą ir kviesdamas ištikimai piligriminei kelionei į Amžinąją Dievo Karalystę, kur, kaip sakė pats Jėzus, kiekvienas iš mūsų turime galimybę nukeliauti ir būti amžinai laimingi. Dėl šios priežasties kiekvienam jaunam žmogui, dar nebandžiusiam eiti piligrimo keliu, nuo-

širdžiai linkiu bent kartą pabandyti įgyvendinti šį maldos būdą. Tačiau nepamirškime, kad tokiam apsisprendimui reikia kelių svarbių dalykų: pirmiausia pasitikėjimo Dievu, drąsaus pasirinkimo, pasiryžimo pastebėti ir nuoširdžiai padėti sutiktiems kelyje žmonėms. Taip pat, žinoma, geros nuotaikos bei troškimo išgyventi keliaujančios Bažnyčios bendrystę su dideliu būriu jaunų, linksmy ir trokštančių būti su Dievu žmonių!

Naujokų „krikštynos“

Jau ne pirmi metai seminarijoje vyksta tradicinė šventė: naujokų „krikštynos“. Šiomet ją organizavo antro ir trečio kursų studentai. Todėl pirmiausiai paklauskime jų apie šios šventės paruošimą ir išgyvenimą:

Kaip vyko ir kaip vertinate pasiruošimą „krikštynoms“?

kl. Povilas: Šiaip tas pasiruošimas buvo gan sunkus. Buvo keletas variantų, kuriuos svarstėm. Buvo sunku atrasti aukso viduriuką, bet apsisostojom ties brolių antrakursių pasiūlyta nuomone.

kl. Andrej: Prašėme pagalbos skambindami pažįstamiems. Kažkas davė pliušinį šuniuką, kažkas kostiumą. Tačiau, kai važiovome išsinuomoti kostiumų į *Keistuolių* teatrą, mūsų paklausė: kokiam vakarėliui ruošiatės? Mes atsakėme: spektakliui ruošiamės. Žmonės nepatikėjo, kad šiais laikais kažkas gali nuomotis kostiumus spektakliui.

Pirmoji dalis buvo beveik spontaniška, žinojom tik idėją. Antroji dalis – spektaklis. Vaidinti buvo sunku, nes po pirmos dalies jautėsi nuovargis.

kl. **Tomašas**: Aš mažai prisidėjau prie techninio pasiruošimo, tai yra rūbų ieškojimo, dekoracijų ir t.t. Povilas ir Andrej daugiausiai tuo rūpinosi. Manau, labiau prisidėjau vaidindamas.

Girdėjau, kad kituose studentų bendruomenėse švenčiamas „krikštas“. Ar galėtumėte palyginti jį su mūsų bendruomenėje švenčiamu „krikštu“?

kl. Andrej: Pragyvenome pusantro mėnesio su pirmo kurso broliais, todėl pažinom šiek tiek, kas, ką gali... Neieškojome jų silpnybių. Nenorėjome tyčiotis iš jų, bet ieškojome

tos „gyslelės“, kuo žmogus galėtų pradžiuginti kitą žmogų, pavyzdžiui, dainuodamas, juokaudamas. O kitose studentų bendruomenėse į tai žvelgiama lyg vyresniųjų požiūris: su panieka tuoj aš tave taip „pakrikštysiu“, kad po to penkis metus mus apeidinėsi.

kl. Tadas: Kai mokiausi Kauno Technologijos universiteto Panevėžio Institute, *krikštynose* dalyvavo daugiau žmonių. Viskas vyko pasaulietiščiau. *Krikštynos* seminarijoje man labiau įsiminė ir paliko gilesnį įspūdį.

Paskutiniu metu seminarijoje daug yra kalbama apie bendruomenės puoselėjimą. Kokie buvo santykiai tarp jūsų? Ar jie pasikeitė organizuojant šią šventę?

kl. **Tomašas**: Žmoniškai buvo sunku priimti kritiką, nes mes vienas kitą ne kartą kritikavome. Čia nebuvo kaip kokioje nors iškyloje, kur visi atvažiuoja pailsėti, čia buvo darbas ir mes, žinoma, susibendravom ir pažinom vienas kitą ir iš gerosios, ir iš blogosios pusių, nes nemažai laiko praleidom kartu.

kl. Povilas: Aš stebiuosi, kad manęs dar vyrai ant laužo neiškepė, nes aš labai nervingas buvau, kartais per daug stengiausi primesti savo nuomonę kitiems, o ypač dėl rūbų... Tačiau mūsų tarpusavio santykiai tikrai sustiprėjo.

Kaip jautėtės pasibaigus „krikštynų“ šventei?

kl. **Tomašas**: Aš tai ypatingai nesijaučiau, svarbiausia, kad patiko kitiems.

kl. Tadas: Jausmas buvo fantastiškas, koks akmuo nusirito, jau baigėsi.

Po išsamaus antrojo ir trečiojo kurso studentų pokalbio su „Teesie“ redakcijos atstovais briskime toliau. Ką mano apie šią šventę mūsų „pakrikštytieji“ nesakramentiniu būdu pirmojo kurso studentai? Kaip jie įvertino šį įsijungimą į seminarijos bendruomenę?

Gabrielius: „Krikštynos“ sužavėjo turinio turtingumu ir prasmingumu. Organizatoriai nuoširdžiai pasistengė ir aną dieną pavertė tikra švente. Vakare buvo įdomu pažiūrėti vaidinimą, kuomet supratau, kad seminarijoje tokius minėjimus mokame gražiai švęsti, o ne tik atšvęsti. Ačiū!

Gediminas: Iš tiesų jau iš anksto jaučiau, kad vyksta pasirengimas „krikštynom“. Taiigi buvo iš anksto planuojama. Tai pirmosios mano, kaip studento „krikštynos“. Buvau pasimetęs, kai reikėjo padainuoti. Iš to jaudulio pradėjau giedoti „Lietuva, tėvyne mūsų“, o per pačią „krikšto“ apeigą nedaug trūko, kad būčiau paskendęs... Buvo gera nuotaika: labai juokinga! Man patiko vakaro spektaklis...

Jaroslav: Man seminarijos „krikštynos“ labai patiko. „Krikštyną“ vaidinimai buvo aukšto lygio. Labiausiai man patiko toji dalis, kuomet reikėjo padainuoti. Tiesą pasakius, tai buvo pirmas kartas, kai dainavau *karaoke*. Tikiuosi, kad šios „krikštynos“ išliks mano atmintyje visam gyvenimui.

Renatas: Buvo šaunu, kad į pirmąją vaidinimo dalį buvome įtraukti ir mes—visi pirmakursiai. Ši dalis labiausiai man patiko, nes buvo tokia spontaniška, gyva, žaisminga ir juokinga. Spektaklis parodė, kiek darbo, jėgų ir pastangų įdėjo „krikštyną“ ruošėjai, atidėję savo svarbius reikalus, jie dėl mūsų stengėsi ir sukūrė nuostabią „krikštyną“ nuotaiką.

Tomas: Krikštyną laukiau nuo mokslo metų pradžios. Buvo labai įdomu, kaip tai vyksta, nes nei karto neteko jose dalyvauti, tačiau teko girdėti iš draugų, jog tai—ne pats maloniausias dalykas. Šios „krikštynos“ man paliko didelį įspūdį ir pranoko mano lūkesčius. Vaidinimas, kurio metu turėjome siekti Radžitos rankos, buvo nuostabus. Visi aktoriai vaidino puikiai. Ačiū Dievui, jog „krikštui“ skirtas vanduo buvo šiltas.

Vladimiras: Tai buvo pirmosios studentiškos „krikštynos“ mano gyvenime. Paprastai kalbant, šis renginys man patiko. Buvo originalus, skoningas ir dinamiškas. Buvo šventinė nuotaika.

Žilvinas: „Krikštynos“ buvo nuostabios ir visai nebaisios! Jose nebuvo žeminamas žmogaus orumas, bet buvo daug geros nuotikos, juoko ir noro įsijungti į visuotinį seminarijos bendruomenės linksminimąsi. Ypač patiko linksmoji „krikštyną“ dalis su iškalbingojo čigonų barono (kleriko Tomašo) kalbomis, savęs išbandymas „povandeninės medžioklės“ srityje ir vakaro spektaklio aktorių sugebėjimas sakyti ilgus ir profesionalius monologus.

Visos „Teesie“ redakcijos darbuotojų ir bendradarbiu vardu dėkoju už nuoširdų ir atvirą pasidalinimą.